

CAPCANA

STOMFF ANDREI AUREL

CAPCANA

Constat cu-amărăciune c-am fost doar o capcană
În care-ai stat captivă din ce în ce mai greu.
Eu am iubit cu ochii dar am iubit mereu!
Și cui să-i pese oare că sunt acum o rană?

Firavul meu corpuscul de apă și de tină,
Cel obosit de toate acele ce au fost,
A vrut (ciudată voie!) să-și afle adăpost
În singurul izvor de viață și lumină.

Am zgândărit destinul și el m-a pedepsit.
Căci nu mă poate nimeni iubi așa cum sunt,
Amestec fără noimă de cer și de pământ.
Dar te iubesc amarnic! Amarnic te-am iubit.

Simt, n-am să-ți mai dezmierd decât în gând făptura.
Și n-am să-ți mai sărut nici buzele fierbinți.
Voi cumpăra plăcere, arar, cu doi arginți
Și-atunci voi da din mine nu dragostea, ci ura!

Te du și află-ți drumul pe care ți-l dorești.
Eu voi rămâne-n tine, ascuns în amintiri.
O palidă scânteie a unei mari iubiri.
Te du! Te du iubire! Ai dreptul să trăiești!

Mă sting. Mă sting alene. Nimic nu ne-nconjoară.
E frig, e întuneric și simt cum mă topesc
Iar rănilor din mine tot cresc. Iubesc și cresc.
N-am fost și nu sunt nimeni, căci nu vreau să te doară.

Ai suferit năprasnic dorindu-mă pe mine.
Mi-ai dat și mied și fiere voind să mă-ntaresti.
Apocalipsa-ncepe când nu mă mai iubești!
Mă macină conștiința. Am plumb topit în vine!